

те говори имат я, се спомена по-горе. Сжвсем да се изгони или забрани това е вместо я в поезията, е нито мислимо нито желателно. Но все пак в ония случаи, дето то не служи за рима, би трябало да се замени с литературното я. Ето напр. в стихотворението „Седянка“, писано у Ракитина разбира се „Седенка“, се вестяват в средата на стиховете тжкмо пет западнобългарски е та („седенка“, „всека“, „некжде“, „некои“, „врева“ вместо и „седянка“, „някжде“ „някои“ всяка“, „врява“), та би могло да се мисли, че поетът е искал нарочно да намали броя на случаите с я за да създаде впечатление в тон е. Дали е в сжщност така, или г. Ракитин просто не признава „литературният“ изговор с я и си пише както говори?

И в „Хоро“, пак не за рима имаме: „Селото цело“, „невеста до невеста“, „наседали“; в „Пристанка“, Ботйовата „пристанала“, северозападно българ (Видин) укорително „пристануша“. — „цел час“, „некой“, „цела“ и т. н. Не зная, но все ми се ще да мисля, че може би и някаква особена звукова символика се крие в тези чести е-та, напр. в „Либета“: „край извора по сенка сенка броди“, или в наслова на „Летна вечер“, или в „вера“ и „ветър“ в „Тилилейски усой“ и под. Дори в „Пролет“ нашия поет римува „снег“ с „брег“, когато нищо не пречеше да римува по източно — и старобългарски „сняг“ с „бряг“! Наопаки в „Утро“ римата на „петел“ вече е трябало да бжде по западно български „бел“, така и в „Нива“ за „посред“ се е налагала западна рима „цвет“. Ала в „Сенокос“ можеше да се римуват „смях“ с „тях“, а не, както е у Ракитина „смех“ с „тех“, освен ако няма никакви особени сжображения за е то. Сжвсем областен характер получава „Овчар“, дето „цело лето“ трепти от жегата „ширинето“. Подобно и в „Кжща“ за „взела“ се явява рима „бела“, а в края наопаки „гасне“ трябва да се римува с южнобългарското „тясна“, и все пак е напечатано „тесни“!

Дали най-сетне това е, което разваля римата, не е вмжкнато от некой коректор? Та целата „Кжща“ е издържана сжс женски рими, и не може да се мисли, че на край авторът е поискал да си послужи с мъжка рима.

Но стига вече за римите и за областният изговор на ъ като е в „Родното село“. Поета владее прекрасно живия, естествения начин на изказване, с който си служи българския народ, и езика на „Родното село“ от кжм тая страна може да се брои за образцов. Нема в него ония грозотии и кжлчения, кжм които прибегват поклонниците на „символизма“ в нас. Има у г. Ракитина и такива форми и думи, за които